

(Ἐδῶ μὲ ὕψος εὐπρεπίς καὶ περιγραφικὸν ἐκτίθενται ὀνόματα καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ποῦ ἂν ἐγράφοντο ἐδῶ θὰ ἦτον ὄντως κἀλλιστον, ἀλλ' ὅμως παραλείπονται διὰ τὸ ἀσκηνοτάτιστον. Ἄραυ δὲ τίλος τόνομα ὑμνήθη καθενὸς τὸν κάτωθι ἐπιλογῶν προσῆται ταπεινός.)

«Ὅλοι καλῶς ὄρισται εἰς τὸ ἀρχοντικὸ μου καὶ τὸν κακὸν σὰς τὸν καιρὸ καὶ πρῶτα τὸν ἴδιόν μου. Ἄν ὅμως τύχη ἐξαίρνα νὰ μὴν εὐχαιριστῆσθε ἡ πόρτα εἶναι ἀνοιχτὴ καὶ μὴ στενοχωρῆσθε, ἄς κατεθῆ ὁ ἴξ οὐρανοῦ ἡ θεία εὐλογία καὶ πάντες ἀνακραζώμεν «καὶ εἰς ἄλλα μὲ ὑγεῖα.» Ἐγὼ δὲ βλέπων πρὸ καιροῦ τὸ μάταιον τοῦ κόσμου σὰς φιλικασπάζομαι μετὰ τῆς γυναικὸς μου.»

Καὶ μία ὄϊνη, ποῦ εἶναι φρέικη.

Ὁ ἀδελφεὸς τοῦ Θεοδώρ, ποῦ γέλοιο δὲν ἀρνέει, ὅπου κανὲν μικρόδιον ποτὶ δὲν τὸν γλύκει, δὲν ἔβρω εἰ τοῦ ἄκνιστος, δὲν ἔβρω πῶς ἐπιχόστη, καὶ ἔστ' καλὰ καθόμινα ἐνήγαγε τὰ Ἄστει, γρηὶ καὶ αὐτὸ δὲν ἔβρω πῶς ἔστ' ὀνοματὶ τοῦ ἴμπικε καὶ τοῦτε τὸ μικρόδιον τοῦ τύρου πῶς δὲν ἔβριχε.

Καὶ ἔρχεται συζήτηση καὶ φοβερὴ παρλιὰ καὶ εἰ πολὺ συλλογισμὸς οἱ θεαταὶ ἐμπῆκαν, καὶ ἔδωκεν μὲς ἔστ' νερὸ μὲν ἄουρη πατάκα καὶ ἔστ' ἓνα κἂν μικρόδιον ἀπάνω τῆς δὲν ἔβριχαν. Ἄλλ' ὁ γρητὴρ ἐπίμενε πῶς πάλι τὸ νερὸ ἀπὸ βρομομικρόβια δὲν εἶναι καθαρὸν.

Καὶ εἶπαν οἱ Κορονισταὶ μ' ἀλαλήτῳ μεγάλο καὶ τῶρα τὸ μικρόδιον εὐρίθη δίχως ἄλλο, μὰ ἔφουσαν καὶ τῆς Ἐλπίδος τὰ φλογερὰ φουστά πῶς ὁ γρητὴρ ἐπάτασε ἀπάνω ἴσθιν πατάκα. Καὶ ἐκάθισαν καὶ Δικασταὶ μὲ τόσο σοβαρὰ νὰ κρίνουν ἐν μικρόβια σαλεύουν ἔστ' νερὸ.

Εἰς δὲ τὸ Δικαστήριον μὲ θερωδὸς ὕψος ἔρραπανηρόος ἔστειλε καὶ ὁ σκελετώδης Τύρος, καὶ γύρω τὰ συντάγματα τῶν μικρόδιον ὄλα, καὶ τοὺς Ἄστειους ἔβελαν νὰ πᾶν ἴσθιν καρμανιόλα, καὶ ἡ δικη ἔρχετο παντοῦ μὲ τὰ περὶ τῆς φήμης πρὸς ὄξαν τῆς Κορονιστῆς καὶ ἄσπιλου ἐπιστήμης.

Μὲ μεγάλη συντριβὴ γὰ τὸν γέρο Ραγκαβῆ.

Μ' ἓνα κοντύλι φλογερὸ τὴν νεότητὸς τοῦ ἐπέρασε, μὲ τῶν Μουσῶν τὸν ἔρωτα χαμογελῶντας ἔγερασε, καὶ τὴν καρδιά τοῦ φτέρωνε μὲς ἑστὰ βαθεῖα γεράματα ὁ πόθος ὁ ἀχόρταγος, ὅπου γεννοῦν τὰ γράμματα.

Χέρια πολλὰ ἐσχόρπισαν τριγύρω τοῦ λουλούδια, ἡ τιμημένη Ἄρετὴ τὸν γέροντα ἑσθάβωνσε, καὶ ἡ Μοῦσα ποῦ τραγούδησε τὰ τόσα τοῦ τραγούδια τὴν ἀσημένια τοῦ κορφὴ φιλῶντας ἐστεφάνωσε.

Ὁ Ῥομφὸς γνωστὸν εἶπε κάνω — πῶς ἔστ' σπῆτὶ μου ἀνίθη,
ἴσθιν Νεάπολιν ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδ' εὐνομιῶν
μὲ ἐνεδοχέτο Σέδη, — ἐπὶ ἔστ' λάδι τρεῖς ἔστ' ἔβδη,

μὲ Χρημῶν μὲ μὴ μάνθρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χῆρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πρωσταίου, κοινοστὸς κολῶν.